

nároku, aby při úpravě odpočivných platů podle zák. č. 70/30 byla zvýšena jeho pensijní základna určená podle části první vl. nař. č. 96/30 o četnický přídavek, o němž mluví § 148 plat. zák. č. 103/26.

Jak nesporno, přiznal žal. úřad st-li do pensijní základny, určené podle první části vl. nař. č. 96/30, přídavek služební 600 Kč, který st-l v den skončení činné služby, t. j. 30. září 1910 pobíral. Neporušil proto nijak subj. práva st-lova.

K č. 3. Konečně namítá stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí proto, že nepřiznalo st-li nároku na doplňovací přídavek ženatých, uplatněný pro případ, že bude jeho pensijní základna stanovena podle II. platové stupnice, 6. stupně § 132 plat. zák., dovozujíc, že ze srovnání předpisů §§ 191 a 194 plat. zák. plyne, že jak u kategorií četnických gážistů, kteří byli převedeni podle odst. 2 § 191, tak u kategorií převedených podle odst. 3, jest u stupně 6. II. platové stupnice přídavek ženatých určit.

Tato tvrzení stížnosti jsou však v přímém rozporu se zněním zákona platového. Ze souvislosti §§ 191 a 194 plat. zák. vyplývá, že u kategorie zmíněné v § 191 odst. 2 plat. zák., t. j. u četnických vrchních strážmistrů, kteří se převádějí do II. platové stupnice, určil sazebník § 194 odst. 1 plat. zák. doplňovací přídavek pouze do 3. stupně služného, kdežto u kategorií zmíněných v odst. 3 § 191 plat. zák., t. j. u praporčíků, kteří se převádějí do I. platové stupnice, jest doplňovací přídavek stanoven až do 6. stupně.

Protože st-li stanovena pensijní základna podle II. platové stupnice, jest jasno, že by při splnění ostatních podmínek příslušel mu nárok na doplňovací přídavek jen v tom případě, kdyby byla jeho pensijní základna určena nejvýš ve 3. stupni platovém. Nař. rozhodnutím stanovena však pensijní základna st-lova podle 6. platového stupně II. platové stupnice § 132 plat. zák. č. 103/26, pro který sazebník § 194 plat. zák. žádného doplňovacího přídavku nevymezil. Jest proto zamítavý výrok žal. úřadu v souhlasu se zákonem.

Č. 10.703.

Živnostenské právo: * Živnost sklenářskou a živnost malířství a leptání skla nelze považovati za živnosti příbuzné podle § 14 c) živn. ř.

(Nález ze dne 12. září 1933 č. 14.868.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5623/26.

Věc: Jaroslav K. v P. proti ministerstvu obchodu o dispens od průkazu způsobilosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zemský úřad v Praze udělil st-li výměrem ze 13. února 1929 podle 1. odst. § 14 c) živn. řádu k nastoupení a samostatnému provozování živnosti sklenářské dispens od předložení vysvědčení pracovního. Žal. úřad vyhověl odvolání společenstva kamnářů, sklenářů a hručířů v Plzni a zrušil nař. rozhodnutím napadený výnos zem. úřadu, poněvadž živnost sklenářská není příbuznou živností malířství a leptání skla, neboť činnost živnosti sklenářské spočívá v přifezávání skla a za-

tmelování skleněných tabulí, kdežto malíři skla a leptáči skla zabývají se pracemi na skle, tudíž není zde předpokladu pro udělení dispense ve smyslu § 14 c) odst. 1 živn. řádu.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss: — — — —

Již v nál. Boh. A 5623/26 zabýval se nss pojmem příbuznosti živností ve smyslu § 14 c) odst. 1 živn. řádu a vyslovil tu, že zákon má na mysli takové živnosti, které v obecném nazírání se za příbuzné pokládají, tedy takové, které svým vnějším rázem, t. j. účelem a způsobem živn. činnosti jsou si podobny. Vysloveno v nálezu tom dále, že pak ovšem nelze za příbuzné podle tohoto ustanovení uznati takové živnosti, které svým vnějším rázem, způsobem, předmětem a účelem živn. činnosti zřejmě se sobě nepodobají, a ovšem ani takové, při nichž podstata vlastní činnosti, tu kterou živnost charakterisující, jest po stránce technické různá. V nálezu tom bylo dále vysloveno, že, různí-li se živnosti po těchto stránkách, které určují samu jejich podstatu, není-li tedy mezi nimi podobnosti, zejména co do způsobu a účelu činnosti, která jest jejich vlastním obsahem, nestávají se příbuznými ve smyslu cit. předpisu tím, že snad bývají často slučovány v jedné ruce, ani tím, že jednotlivé výkony, k nimž živnostníci podle povahy své živnosti, zejména na základě § 37 odst. 1 živn. řádu jsou oprávněni, takovýmto, jinak svou podstatou různým živnostem jsou společné.

V daném případě způsob a účel živnosti sklenářské — jejíž vlastním obsahem činnosti jest přiřezávání skla a zatmelování skleněných tabulí — na jedné straně a živnosti malířství a leptání skla — jejíž vlastním obsahem jest malba a leptání skla — na druhé straně, jest zcela jiný. Společné oběma živnostem tu jest jen to, že zpracují stejný materiál a že některé výkony, k nimž podle povahy živnosti živnostníci jsou oprávněni, jsou společné. To však, jak výše bylo vysloveno, příbuznost živností samo o sobě nezakládá.

Jestliže tedy žal. úřad nař. rozhodnutím neuznal živnost sklenářskou a živnost malířství a leptání skla za živnosti příbuzné ve smyslu odst. 1 iit. c) § 14 živn. řádu proto, poněvadž činnost, jež jest vlastním obsahem živností těch, jest různá co do svého účelu a způsobu, jednal ve shodě s cit. ustanovením.

Č. 10.704.

Živnostenské právo: Není po živnostensku provozovaným zprostředkováním koupě nemovitostí, jde-li o jediný případ, třeba za úplatu, není-li prokázáno, že případ ten se stal během pravidelného provozování.

(Nález ze dne 12. září 1933 č. 14.937.)

V ě c: František K. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.